

[Henning Rasmussen]

vare de små samfund og deres nødvendige institutioner, men gør noget andet, nemlig river det økonomiske grundlag væk under dem gennem sin lovgivning.

Jeg skal ikke gå i detaljer med, hvordan det foreslåede system skal ændres, for at det kan blive mere fordelagtigt, men en af de ting, der umiddelbart forekommer nødvendige, er at have en udligning, hvori der indgår overskud. Det er formentlig mangelen på en udligning af overskud, der gør, at virkningerne bliver så katastrofale, som de ser ud til at blive for de mindre apoteker.

Vi vil i den forbindelse under udvalgsarbejdet interessere os meget for den problematik, som ligger i, at der skal være større muligheder end i dag for, at apotekerne i en periode kan få lov til at tjene ekstra på grund af en rationaliseringsgevinst. Det er ikke noget utiltalende eller forkert princip, men vi har altså den fornemmelse, at det specielt i lyset af de øvrige dele af udligningssystemet meget vel kan føre til, at der bliver tale om en rationaliseringsgevinst med fortjenstmuligheder for de store og velbeliggende apoteker, mens de tilsvarende muligheder ikke eksisterer for de små apoteker, for de har formentlig på forhånd været nødt til, presset af de økonomiske forhold, der gør sig gældende for de små apoteker, at skære deres omkostninger ned til et minimum.

Vi har i udvalget nogle spørgsmål at stille til kapitlet om sygehusapotekerne, selv om vi er enige i principperne. Vi er generelt imod at foretage begrænsninger på dette område i forhold til de nuværende muligheder for sygehusapotekerne, medmindre begrænsningerne er klart nødvendige for at sikre de mindre apotekers fortsatte eksistens. Vi synes, vi i forslaget kan se nogle tilløb til unødvendige begrænsninger af sygehusapotekernes naturlige virkeområder, og det vil vi også interesse os for i udvalget. Men som sagt har vi ikke principielle indvendinger imod forslaget på det punkt.

Lovforslaget om at standse for tilgangen af farmaceuter til den nuværende, tjenestemandslignende pension, der i hvert fald formelt betales af staten, er vi principielt enige i, men vi er meget afvisende over for at gennemføre den nødvendige ændring af finansieringen så urimeligt hastigt, som det foreslås, nemlig allerede fra 1. juli i år.

Det er da rigtigt, at apoteksvæsenet, det vil sige medicinkøberne og den amtskommunale sygesikring, altså amtsskatteyderne, i princippet hidtil har betalt disse pensionsudgifter, men det er også rigtigt, at Apotekerfonden i en årrække har kunnet bruge af fonden, det vil sige af forbrugernes og amtsskatteydernes opsparede penge, til at betale disse pensioner. Nu vil regeringen i løbet af kun 3 måneder overføre de resterende penge i fonden til staten, og fra samme tidspunkt, nemlig 1. juli, gennemføre en finansieringsomlægning, der betyder højere medicinpriser på det tidspunkt endnu en gang, oven i de andre fordyrelser af medicinen til de syge, som vi har set i de seneste år. Det ser altså for os ud, som om der næsten hver eneste måned skal ske en eller anden form for forhøjelse af befolkningens udgifter til læge, til hospital eller til medicin.

Vi vil se nøje på denne del af pensionsforslaget, den med den hastige gennemførelse, og siger i hvert fald nej til en gennemførelse, om man så må sige over hals og hoved. Der er også et vist hensyn at tage til de apotekere, der ikke, da deres budget for i år blev lagt, kunne vide, at der ville komme et forslag, der midtvejs i budgetåret eller regnskabsåret medførte ekstra udgifter for dem. En del af pensionsbetalingen skal jo tages af apotekernes overskud.

Vi har i den socialdemokratiske gruppe i det hele taget med stor interesse læst lovforslagene. Vi har især lagt mærke til, at forslaget, som jeg har sagt, på langt de fleste punkter nøje følger vort forslag. Vi har også lagt mærke til – som en indskudt bemærkning – at antallet af bemyndigelser til ministeren og andre centrale myndigheder ligger meget tæt op ad det antal, vi selv foreslog, selv om ministeren enkelte steder har formindsket antallet, bl.a. ved at slå nogle af dem sammen i en lidt mere omfattende bemyndigelse. Jeg husker, at det dengang i de nuværende regeringspartiers øjne var et typisk eksempel på dårlig og centralistisk socialdemokratisk lovgivning, at der var så mange bemyndigelser i forslaget, men de er åbenbart nødvendige.

Derfor må man tilgive os, når jeg nu siger, at vi vil lytte med stor interesse til de argumenter, de nuværende regeringspartier har at føre frem for det nuværende lovforslag, men det skal ikke forhindre, at vi på mange væsentlige punkter er enige i forslaget.